

da de havde lukket sig inde i hendes Mands Værelse for at faa Ro for Børnene, der surrede omkring i de smaa Stuer som sværme-syge Bier i en Kube. „I Begyndelsen vidste vi saamænd ikke rigtig, hvad vi skulde tænke om Tilbudet. Det lød jo lidt underligt. Men imorges havde jeg Brev fra Povl. Han skriver, at Sagen er i Orden, og han er henrykt for alting derovre. Vi kommer til at bo i et Hus, der før har været Godsforvalterbolig. Det bruges nu til et Alderdomsasyll; men det skal helt forandres. Du skal høre, hvad han skriver.“

Hun hentede Brevet frem fra sin Kjolelomme.

„Straks i Aftes havde jeg den afgørende Samtale med Dihmer, og vi blev hurtigt enige. Han sagde, det var hans Tanke at gøre Favsingholm til en Slags Noæh Ark, der skulde bære en lille Skare Mennesker frelst gennem Syndfloden, og hertil ønsker han altsaa min Bistand. Jeg falder med andre Ord netop ned i den Virksomhed, jeg altid selv har drømt om men nær havde tabt Troen paa, da Johannes svigtede. Nu faar jeg her uventet en anden Medarbejder, der tilmed er en af Landets rigeste Mænd.“

„Men jeg forstaar ikke,“ sagde Jytte, „her i Byen fortælles det, at Godsejer Dihmer i Øjeblikket har en Skade paa Forstanden.“

„Det betyder vist ikke noget. Povl siger altid, at naar man ikke pudser Næsen præcis paa samme Maade som andre, bliver man straks mistænkt for at have en Skrue løs.“

„Du sagde dog selv, at han gjorde et lidt underligt Indtryk, da han besøgte jer i Jerve.“

„Ja, han er jo syg. Det er Hjertet, skriver Povl. Han skal forresten være bleven meget livligere og har saa mange Ting for. Men hans Udseende har nok forandret sig ikke saa lidt.“

„Han kommer sig saamænd nok, skal du se!“ sagde Jytte. „Det har vist ingen Nød.“

„Det maa vi jo haabe paa! Her skal du se et Par Billeder af Gaarden.“

Meta trak nogle Fotografier ud af Konvoluten. Det var omtrent de samme, som Torben havde vist Jytte og hendes Mor hin gyldne Morgen i Italien. Der var Herregaardens Hovedfaçade set